

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/10/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200577
Dátum vydania rozhodnutia:	24.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200577.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu : Mgr. Dušan Sopko, súdny exekútor, so sídlom Okružná 17, Svät, IČO : 42 229 081, proti žalovanej : Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovanej č. 28606-3/2011-BA z 20. apríla 2011, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/104/2011-44 z 3. mája 2012 jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/104/2011-44 z 3. mája 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaná na základe návrhu odvolacej komisie postupom podľa § 19 ods. 2 a 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) a podľa § 59 a § 61 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietla odvolanie žiadateľa Mgr. Dušana Sopku (žalobcu) a potvrdila rozhodnutie č. 28606-1/2011-BA z 30. marca 2011, ktorým nevyhovela žiadosti žiadateľa o poskytnutie informácie, ktorou žiadal o predloženie zoznamu súdnych exekútorov, ktorých žalovaná eviduje na tzv. „čiernej listine“ tak, ako to vyplýva z bodu 10 Zásad spolupráce Sociálnej poisťovne s exekútormi. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal náhradu trov konania vo výške 122,69 €.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na ustanovenia § 2 ods. 2, § 3 ods. 1, § 4

ods. 1 a ods. 3, § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 a ods. 9 zákona o slobode informácií, § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 428/2002 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane osobných údajov“) a § 2 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Exekučný poriadok“) zdôraznil, že podstatnou otázkou, ktorú bolo potrebné vyriešiť bolo, či informácia, o ktorú požiadal žalobca, je v rozpore s ustanovením § 9 zákona o slobode informácií.

V súvislosti s nastolenou právnou otázkou, po preskúmaní veci, vzhľadom na vyššie citované ustanovenia dospel k záveru, že informáciu, o ktorú žalobca požiadal, nemožno považovať za súčasť súkromnej sféry fyzickej osoby argumentujúc tým, že ide o informáciu o výkone verejnej funkcie exekútorov a preto túto informáciu nemožno považovať za ústavne chránený osobný údaj, ktorého sprístupnenie by malo byť odmietnuté. Dôvodil ďalej tým, že pojem „osobný údaj“ uvedený v § 3 zákona o ochrane osobných údajov je potrebné vykladať tak, že nezahŕňa informácie o výkone verejnej funkcie alebo úradnej činnosti fyzickou osobou a zase, že ustanovenie § 9 ods. 3 nemožno vykladať tak, že všetky iné informácie o výkone verejnej funkcie alebo o úradnej činnosti, ktoré možno spojiť s konkrétnymi identifikovateľnými osobami pôsobiacimi v orgánoch verejnej moci a ktoré nie sú uvedené v tomto ustanovení, sú chránenými osobnými údajmi, ktoré nemožno sprístupniť. Poukázal ďalej na to, že ani ďalšie informácie týkajúce sa výkonu verejnej funkcie nemožno považovať za osobné údaje, ani za informácie týkajúce sa súkromia zdôrazniac, že táto skutočnosť bola vyslovená Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu i Ústavným súdom SR a preto porušením ochrany osobných údajov nebude sprístupnenie informácie o výkone činnosti súdnych exekútorov, ktorých žalovaná nebude poverovať vykonávaním exekúcie pre nedosahovanie požadovanej úspešnosti alebo pre porušenie pravidiel, t. j. sprístupnenie zoznamu týchto exekútorov, ak takýto zoznam existuje, nakoľko sa jedná o zoznam verejne činných osôb v súvislosti s ich činnosťou a nie o zoznam informácií týkajúcich sa súkromnej sféry týchto osôb dodajúc, že súdni exekútori ako verejne činné osoby musia počítať s vyššou mierou obmedzenia ich súkromia v súvislosti s ich činnosťou. V tejto súvislosti ďalej konštatoval, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie exekučnej činnosti a má postavenie verejného činiteľa, pričom pojem „osobný údaj“ uvedený v § 3 zákona o ochrane osobných údajov nezahŕňa informácie o výkone verejnej funkcie a preto tieto informácie nemožno považovať za chránené osobné údaje dodajúc, že tzv. „čierna listina“ súdnych exekútorov bola žalovanou zriadená práve v súvislosti s neuspokojivou činnosťou niektorých súdnych exekútorov pri vymáhaní pohľadávok Sociálnej poisťovne, teda súvisí s ich činnosťou doplniac, že žalobca ako súdny exekútor mal preto právo na poskytnutie žiadanej informácie už aj z dôvodu, že sám je súdnym exekútorom.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že žalobca sa dôvodne domáha zrušenia rozhodnutia žalovanej, pretože správne orgány o jeho žiadosti o oznámení súdnych exekútorov vedených na tzv. „čiernej listine“ žalovanej podľa bodu 10 zásad spolupráce Sociálnej poisťovne s exekútormi nedôvodne nevyhoveli považujúc požadované informácie za informácie dotýkajúce sa osobnosti a osobných údajov fyzických osôb podľa § 3 zákona o ochrane osobných údajov. Preto rozhodnutie žalovanej z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj pre nedostatok dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal náhradu trov konania vo výške 122,69 eur, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku vo výške 66 eur, úhradou poštovného vo výške 3,10 eur (odoslanie žaloby 1,10 eur; zaplatenie súdneho poplatku dňa 20. februára 2012 1 eur ; uplatnenie trov konania 1 eur) a s náhradou cestovných nákladov na pojednávanie dňa 3. mája 2012 osobným motorovým vozidlom zn. Kia Carnival Svät - Prešov a späť vo výške 53,59 eur.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ OSP odvolanie žalovaná. Dôvodila, že keďže súdny exekútor ako verejný činiteľ vystupuje v exekučných konaniach výlučne pod svojím menom a priezviskom, je teda identifikovaný aj ako fyzická osoba a preto jeho prípadné hodnotenie, ako ďalší údaj k už určenej fyzickej osobe zasahuje do jeho súkromia. Zastala názor, že z uvedeného dôvodu nie je možné, aby takéto hodnotenie bolo poskytnuté tretím stranám, keďže by nebolo objektívne a mohlo by poškodiť osobnostné práva konkrétnych súdnych exekútorov dodajúc, že poskytnutie informácie o hodnotení činnosti je možné sprístupniť iba v prípade, ak

konkrétny súdny exekútor požiada o informáciu, ktorá bude obsahovať jeho hodnotenie a nie hodnotenie ostatných exekútorov, pričom tretím stranám je možné poskytnúť takéto hodnotenie jedine so súhlasom súdnych exekútorov.

Poukazujúc na ustanovenie § 8 Exekučného poriadku zdôraznila, že nie je oprávnená dohliadať nad činnosťou súdnych exekútorov ako verejnoprávna inštitúcia a nie je teda oprávnená podávať informácie o ich hodnotení uvedúc ďalej, že má právo vyhodnocovať si činnosť jednotlivých súdnych exekútorov výlučne z pozície oprávneného v jednotlivých exekučných konaniach, ostatne tak, ako každý iný oprávnený v exekučných konaniach a s týmto hodnotením narábať výlučne pre vlastnú potrebu. V tejto súvislosti zdôraznila, že pri hodnotení súdnych exekútorov z pozície oprávneného a nie ako verejnoprávna inštitúcia, nie je na účely poskytnutia informácie o predmetnom hodnotení súdnych exekútorov povinnou osobou podľa zákona o slobode informácií a teda nie je povinná poskytnúť tieto informácie. Dôvodila, že nehodnotí súdnych exekútorov z pozície verejnoprávnej inštitúcie, ale z pozície oprávneného pre vlastnú potrebu, pričom vyhodnocuje iba konkrétnu činnosť exekútorov s ktorými spolupracuje a v rámci tohto vyhodnocovania vyhodnocuje iba konkrétnu činnosť, ktorou je úspešnosť vymáhania pohľadávok, teda nehodnotí činnosť exekútora komplexne doplniac, že sa nejedná o všetkých exekútorov pôsobiacich v Slovenskej republike, ale len o exekútorov, s ktorými má uzatvorenú Zmluvu o spolupráci pri vykonávaní exekúcie.

Namietala ďalej podstatnú skutočnosť, a to, že pre prípadné sprístupnenie „čiernej listiny exekútorov" je potrebné, aby takáto „listina" vôbec existovala. Uviedla, že pojem „čierna listina exekútorov" bol použitý obrazne v dokumente „Zásady spolupráce Sociálnej poisťovne s exekútormi", odkiaľ bol odstránený, keďže sa fyzicky nevedie a objasnila, že informačný systém na vymáhanie je nastavený na úspešnosť jednotlivých súdnych exekútorov výlučne v exekučných konaniach, v ktorých vystupuje ako oprávnený, pričom ten exekútor, ktorý v danom období túto úspešnosť nedosiahne, nemá ďalej týmto systémom pridelené nové pohľadávky na vymáhanie a vymáha len tie, ktorú mu už boli pridelené, čo znamená, že toto hodnotenie nie je zavedené v žiadnom zozname „čiernej listiny", z ktorého by sa do systému zadávalo, ktorému exekútorovi sa nebudú ďalej pridelať nové pohľadávky na vymáhanie.

Odvolávajúc sa na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, podľa ktorého má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii zdôraznila, že zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe vytvárať na základe žiadosti informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti neexistujú dodajúc, že sprístupnenie takýchto informácií môže povinná osoba odmietnuť z dôvodu, že ich nemá k dispozícii.

Zopakujúc, že v predmetnej veci by išlo o sprístupnenie osobných údajov, ktoré sa dotýkajú aj osobnostných práv fyzických osôb určených podľa mena a priezviska konkrétnych súdnych exekútorov ďalej, že nevykonáva dozor nad činnosťou súdnych exekútorov, teda nie je oprávnená komplexne a objektívne hodnotiť činnosť súdnych exekútorov a tiež, že požadované informácie nemá k dispozícii vo forme, a akej tieto informácie požaduje žalobca poukázala tiež na ustanovenie § 170 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení"), v zmysle ktorého žalovaná môže poskytovať údaje zo svojho informačného systému len so súhlasom fyzických osôb a právnických osôb, ktorých sa údaje priamo týkajú, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak dodajúc, že predmetné ustanovenie nehovorí o osobných údajoch, ale o údajoch z informačného systému žalovanej, čo je pojem širší než pojem osobné údaje a zahŕňa aj údaje, ktoré požadoval žalobca. V tejto súvislosti tiež dôvodila, že nakoľko zákon o slobode informácií neobmedzuje sprístupnenie informácií o fyzických osobách a právnických osobách v takom rozsahu ako zákon o sociálnom poistení v § 170 a § 171, je možné z právneho hľadiska konštatovať, že osobitný predpis, v tomto prípade zákon o slobode informácií poskytovanie týchto informácií neupravuje vôbec a z toho dôvodu sa na ich poskytovanie použije zákon o sociálnom poistení.

Záverom poukázala na to, že pri sprístupňovaní informácií je povinná pri každej jednej konkrétnej žiadosti bez ohľadu na to, či bola podaná podľa zákona o slobode informácií alebo nie, a či ju podala fyzická osoba alebo právnická osoba starostlivo preskúmať všetky súvisiace právne predpisy tak, aby žiaden osobitný právny predpis, ktorý upravuje sprístupňovanie informácií a dotýka sa konkrétnej žiadosti nebol porušený a preto aj keby neboli požadované informácie osobnými údajmi, teda by nepodliehali ochrane podľa zákona č. 428/2002 Z. z. a bola by povinnou osobou na účely zákona o slobode informácií v predmetnej veci, tieto informácie sú zhromažďované v informačnom systéme žalovanej, teda žalovaná ich môže poskytnúť iba v súlade s § 170 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom

poistení.

Z vyššie uvedených dôvodov sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil (správne sa mala domáhať jeho zmeny v podobe zamietnutia žaloby). Zároveň si uplatnila náhradu trov konania vo výške 194,64 eur, pozostávajúcu z náhrady hotových výdavkov.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť uvedúc tiež, že tak v správnom, ako aj v konaní pred súdom bolo preukázané, že žalovaná vedie zoznam súdnych exekútorov a preto má právo, ako súdny exekútor, požadovať od žalovanej predmetnú čiernu listinu, ktoré právo si uplatnil v súlade so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako len „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech.

Napadnuté rozhodnutie žalovanej je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 a nasl.).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Predmetom súdneho prieskumu je v danej veci rozhodnutie, ktorým žalovaná na základe návrhu odvolacej komisie postupom podľa § 19 ods. 2 a 3 zákona o slobode informácií a podľa § 59 a § 61 správneho poriadku zamietla odvolanie žiadateľa Mgr. Dušana Sopka (žalobcu) a potvrdila rozhodnutie č. 28606-1/2011-BA z 30. marca 2011, ktorým nevyhovela jeho žiadosti o poskytnutie informácie, ktorou žiadateľ o predloženie zoznamu súdnych exekútorov, ktorých žalovaná eviduje na tzv. „čiernej listine“ tak, ako to vyplýva z bodu 10 Zásad spolupráce Sociálnej poisťovne s exekútormi.

Niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t.j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmenilo základné právne-filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti štátnych orgánov, resp. Orgánov verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1 zákona o slobode informácií).

V poznámke pod čiarou k tomuto ustanoveniu je citovaný aj čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Poznámka síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka

účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 ústavy.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len "povinné osoby") sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 2 ods. 2 povinnými osobami sú ďalej právnické osoby zriadené zákonom a právnické osoby zriadené štátnym orgánom, vyšším územným celkom alebo obcou podľa osobitného zákona.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií povinná osoba sprístupní na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom o fyzickej osobe, ktorá je verejným funkcionárom, poslancom obecného zastupiteľstva, predstaveným v štátnej službe, odborníkom plniacim úlohy pre člena vlády Slovenskej republiky, prezidenta Slovenskej republiky, predsedu Národnej rady Slovenskej republiky alebo podpredsedu Národnej rady Slovenskej republiky, vedúcim zamestnancom vykonávajúcim prácu vo verejnom záujme, vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, nadriadeným v služobnom pomere alebo členom hodnotiacej komisie alebo iného obdobného orgánu, ktorý sa zúčastňuje na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov. Podľa prvej vety sa sprístupňujú osobné údaje v rozsahu

- a) titul,
 - b) meno,
 - c) priezvisko,
 - d) funkcia a deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie,
 - e) pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti,
 - f) miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva
 - g) mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, ak sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu.
- Niet pochyb o tom, že žalovaná je povinnou osobou podľa § 2 ods. 2 zákona o slobode informácií.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „ústavný súd“) v náleze I. ÚS 236/06 z 6. júna 2007 konštatoval, že „...Z dosiaľ uvedenej analýzy možno dospieť k záveru, že plná informačná povinnosť voči každému je z hľadiska čl. 26 ods. 4 ústavy namieste buď vtedy, keď ide o subjekt, ktorý hospodári s verejnými financiami, resp. nakladá s majetkom štátu alebo obcí, alebo vtedy, ak ide o subjekt, ktorý bol kreovaný zákonom alebo na základe zákona, ktorý patrí do oblasti verejného práva. V týchto prípadoch je daný verejný záujem na plnej informačnej povinnosti, ktorý potláča do úzadia prípadný záujem týchto subjektov na ochrane ich práv a slobôd. Ochrana práv a slobôd subjektu, ktorý má informačnú povinnosť, by totiž inak mohla byť legitímnym dôvodom na obmedzenie práva každého na informácie podľa čl. 26 ods. 4 ústavy. Hospodárenie s verejnými financiami a štátnym, resp. obecným majetkom zakladá verejný záujem na transparentnosti fungovania takéhoto subjektu kvôli možnosti verejnej kontroly zo strany občanov a posilneniu dôvery občanov v zákonné nakladanie s verejnými prostriedkami a majetkom. Napokon je podstatné, že takýto subjekt nebol kreovaný na uplatňovanie

súkromných záujmov, ale na realizáciu verejných záujmov."

Vychádzajúc z obsahu odvolacích námietok žalovanej je zrejmé, že medzi účastníkmi konania je sporné, či žalovaná, za predpokladu existencie tzv. „čiernej listiny", ktorej sprístupnenia sa podľa zákona o slobode informácií dožaduje žalobca, mala zákonom ustanovená povinnosť túto sprístupniť žalobcovi.

Žalovaná nad rámec zákonom ustanovených povinností zverejnila dňa 18. januára 2011 na svojej webovej stránke www.socpoist.sk „Desatoro spolupráce s exekútormi", pričom v bode 10 upravujúcim pridelovanie exekučných návrhov bolo uvedené, že : „... bude viesť čiernu listinu exekútorov vyradených pre nedosahovanie požadovanej úspešnosti a exekútorov vyradených pre porušenie pravidiel".

Žalobca svojou žiadosťou o informáciu v súlade s ustanovením § 14 zákona o slobode informácií žiadal žalovanú, aby mu oznámila zoznam súdnych exekútorov, ktorých vedie na ČIERNEJ LISTINE, ako to vyplýva z bodu 10 zásad spolupráce Sociálnej poisťovne s exekútormi.

Žalovaná prvostupňovým správnym rozhodnutím číslo 28606-1/2011-BA z 30. marca 2011 (ďalej len ako „prvostupňové správne rozhodnutie") podľa § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií a § 46 a § 47 správneho poriadku nevyhovela žiadosti žalobcu odvolávajúc sa na ustanovenia § 3 ods. 1, § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona o slobode informácií a § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., pričom uviedla, že žalobcom požadované informácie sa dotýkajú osobnosti a osobných údajov fyzických osôb.

Proti prvostupňovému správne rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal nesprávnosť právneho záveru povinnej osoby (žalovanej). V odvolaní poukázal na skutočnosť, že svojou žiadosťou žiadal o sprístupnenie informácie, konkrétne uvedenie titulu, mena a priezviska súdneho exekútora, ktorého Sociálna poisťovňa vedie na tzv. čiernej listiny nesúhlasiac s argumentom žalovanej, že ním požadované údaje sa dotýkajú osobnosti a osobných údajov fyzických osôb, pričom argumentoval ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z., v zmysle ktorého je súdny exekútor štátom určený a splnomocnený na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Rovnako mal za to, že žalovaná má tzv. čiernu listinu a eviduje na nej menný zoznam súdnych exekútorov, čo vyplýva z výroku ako aj odôvodnenia prvostupňového správneho orgánu, keďže v nich žalovaná konštatuje, že : „... Vami požadované informácie sa týkajú osobnosti a osobných údajov fyzických osôb."

Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolávajúc sa na ustanovenia §5, § 6 a § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií dôvodila, že pojem tzv. čierna listina bol v dokumente použitý obrazne v kontexte obsahu predchádzajúceho odseku a zároveň poukázala na skutočnosť, že v prípade sprístupnenia osobných údajov súdnych exekútorov, ktorým je meno a priezvisko v spojitosti s tým, že ide o exekútorov, s ktorými skončila spoluprácu z dôvodu, že nedosiahli požadovanú úroveň úspešnosti, by boli tieto osoby konkrétne identifikovateľné, čím by bol porušený zákon o slobode informácií s poukazom na § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., podľa ktorého osobným údajom je informácia týkajúca sa fyzickej osoby, ktorým je „určená" alebo „určiteľná" s tým, že informácie dotýkajúce sa osobnosti a osobných údajov fyzických osôb sa podľa § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona o slobode informácií možno sprístupniť len s ich súhlasom.

V posudzovanom prípade je potrebné zdôrazniť, že z obsahu odôvodnení napadnutého rozhodnutia a prvostupňového správneho rozhodnutia, ako aj z obsahu podaného odvolania vyplýva jednoznačný rozpor v tom, že žalovaná na jednej strane tvrdí, že tzv. čiernu listinu nemá k dispozícii a na strane druhej dôvodom nevyhovenia žiadosti o sprístupnenie informácie bol odkaz na ustanovenie § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona o slobode informácií v spojení s § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., čím v podstate žalovaná zneagovala tvrdenie o neexistencii tzv. čiernej listiny, inak povedané odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov nie sú založené na neexistencii žalobcom požadovanej čiernej listiny, práve naopak, jej existenciu zakladajú.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že nebude porušením ochrany osobných údajov sprístupnenie informácie o výkone činnosti súdnych exekútorov, ktorých žalovaná

nebude poverovať vykonávaním exekúcie pre nedosahovanie požadovanej úspešnosti alebo pre porušenie pravidiel, t. j. sprístupnenia zoznamu týchto exekútorov, ak takýto zoznam existuje, nakoľko sa jedná o zoznam verejne činných osôb v súvislosti s ich činnosťou a nie o informácie týkajúce sa súkromnej sféry týchto osôb doplniac, že súdni exekútori ako verejne činné osoby musia počítat s vyššou mierou obmedzenia ich súkromia v súvislosti s ich činnosťou.

S uvedeným právnym názorom súdu prvého stupňa sa najvyšší súd stotožňuje považujúc za potrebné spresniť ďalší postup žalovanej v tom smere, že pokiaľ žalovaná na svojej webovej stránke deklaruje existenciu tzv. čiernej listiny, je dôvodné domnievať sa, že skutočne fakticky existuje a jedná sa teda o informáciu, ktorú má žalovaná k dispozícii. V takomto prípade je listina spôsobilou na sprístupnenie žalobcovi bez obmedzení, v rozsahu uvedenom v ustanovení § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, keďže sa jedná o činnosť súdnych exekútorov, ktorí v postavení verejných činiteľov požívajú nižšiu ochranu ich súkromia v súvislosti s ich činnosťou. Naopak v prípade, ak žalovaná požadovanú informáciu nemá k dispozícii vo forme v akej žalobca žiada informáciu sprístupniť, teda vo forme listiny obsahujúcej konkrétne mená súdnych exekútorov, s ktorými skončila pre neuspokojivé dosahovanie výsledkov spoluprácu, požadovanú informáciu nesprístupní, avšak z dôvodu, že túto nemá k dispozícii.

Najvyšší súd na záver považuje za potrebné uviesť, že nespochybňuje právo žalovanej hodnotiť v pozícii oprávnenej činnosť a úspešnosť súdnych exekútorov, s ktorými uzatvorila zmluvy pre svoju vlastnú potrebu, avšak v danej veci je na účely posúdenia existencie nároku na sprístupnenie informácie relevantná práve skutočnosť, že žalovaná svojich potenciálnych žiadateľov informovala o existencii tzv. čiernej listiny súdnych exekútorov.

Nepochybil preto krajský súd, keď zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ OSP v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie a keďže žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky súc tiež viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), rozsudok krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, tak že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.